

Helena Immonen

PURPPURASVAN
ANIMAAGIT

ZELENEN SALAISUUS

Tammi

PURPPURAU SVAN ANIMAAGIT -SARJA

Karakalin voima

Kokelaiden koitos

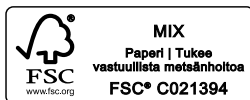
Zelenen salaisuus

Helena Immonen

PURPPURAU SVAN
ANIMAAGIT

ZELENEN SALAISUUS

TAMMI • HELSINKI

Ensimmäinen painos

Teksti © Helena Immonen 2025

Kuvitus © Pasi Leinonen 2025

Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-6736-4

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

1

Aasan päätä särki. Selän alla tuntui kylmää maata, kuin hiekkaa, jonka seassa oli pikkukiviä. Vartalo oli kankea, käsien liikuttaminen sai lihakset kipunoimaan.

Aasa raotti silmiään ja näki heleänsinisen taivaan. Missä hän oli? Ja miten hän oli joutunut tänne? Aasa painoi silmänsä kiinni ja ähkäisi. Oli liian kirkasta, ja muistot olivat sekavia. Hän näki niistä palasia mielessään. He olivat hyökänneet Ismarin leiriin ja pelastaneet usvaheimon kokelaat. Hänen siskonsa Ariena oli ollut kateissa. Aasa oli lähtenyt etsimään häntä, ja sitten...

Aasa räpäytti silmänsä uudestaan auki. Hän muisti mustan pilven, joka oli ottanut hänet valtaansa. Hän oli tuntenut kauhua ja kipua, sanoin kuvaamatonta epätoivoa.

Aasa kohottautui istumaan ja katseli ympärilleen. Paikka oli jonkinlainen hiekkakenttä, kuin areena. Varovasti Aasa nousi seisomaan. Kipu jyskytti ohimoilla ja takaraivossa, suu oli rutikuiva. Aasa pudisteli vaatteitaan hiekasta ja yritti hah-

mottaa ympäristöään. Kenttää ympäröivät korkeat katsomot. Hän ei osannut asettaa paikkaa kartalle, koska ei tiennyt, missä päin Norrapurraa voisi olla tällainen areena.

Yhtäkkiä kentän toisesta laidasta kuului ääntä. Aasa näki puisen nosto-oven, joka liikkui hitaasti natisten ylös. Oven takaa paljastui musta käytävä.

Käytävästä astui esiin valtavan kokoinen harmaakarhu. Eläin oli suurin, jonka Aasa oli koskaan nähnyt: sen säkäkorkeus oli varmasti lähellä kahta metriä. Se puhisi kävellessään ja heilutteli päätään puolelta toiselle. Aasa tunsu jaloissaan maan tärinän, kun jättiläiskarhu tömäytti tassunsa kentän pintaan.

Karhu pysähtyi ja haisteli ilmaa. Se nousi kahdelle jalalle, ja Aasan sydän jätti yhden lyönnin väliin. Mikä näky! Eläin oli oikea järkäle. Karhu laskeutui takaisin neljälle tassulle ja katsoi suoraan Aasaan. Hetken ajan Aasa aisti eläimen sykkeen itsessään, ja salamannopeasti hän ymmärsi yhden asian: Tämä karhu ei ollut kunnossa. Sen sydän hakkasi aivan liian lujaa ja verisuonissa kuohui. Silmistä heijastui vauhko katse. Aasa yritti ojentautua karhun tajuntaa kohti, mutta hän ei saanut siitä otetta. Karhun mieli oli aivan liian sekaisin.

Hän ei saisi yhteyttä tähän eläimeen. Ymmärrys tilanteesta iski Aasaan, ja sitä seurasi kauhu.

Karhu avasi kitansa ja karjaisi vertahyytävästi. Sitten se hyökkäsi.

Aasa jähmettyi silmänräpäyksen ajaksi. Kun karhu oli muutaman askeleen päässä, hän sai itseensä vauhtia ja loikkasi sivuun. Hän tunsu karhun turkin hipaisevan kylkeään, mutta isku meni ohi.

Sydän laukkasi rinnassa. Mitä tälle karhulle oli tehty? Ja miksi Zelenen nimeen hänet oli laitettu areenalle eläimen kanssa?

Karhu murahteli tyytymättömästi. Aasa aisti eläimen olevan tuskissaan.

Jos hän ei saisi yhteyttä eläimeen, se tappaisi hänet, Aasa tajusi. Hän kurotti karhuun uudestaan.

”En halua sinulle mitään pahaa”, Aasa sanoi mielensä kautta.

Karhu ei vastannut, ei avannut mieltään hänelle. Ehkä eläin ei edes kyennyt siihen enää. Sen sijaan se valmistautui uuteen hyökkäykseen.

Hädissään Aasa vilkuili katsomon reunalle ja huomasi kaksi korppia.

”Auttakaa minua”, hän pyysi. *”En voi puolustaa itseäni noin mahtavaa eläintä vastaan.”*

Korvit katselivat Aasaa päät kallellaan. *Croo*, toinen niistä sanoi.

Karhu lähti hyökkäykseen.

”Pyydän teitä! Auttakaa minua, niin en unohda sitä koskaan!”

Korvit nousivat siivilleen. Ne syöksyivät karhun kimppuun, ja suuri kontio joutui pysäyttämään hyökkäyksensä. Korvit lentelivät karhun pään ympärillä ja tekivät nopeita iskuja sen turkkia vasten.

”Älkää satuttako sitä”, Aasa pyysi. *”Ei se voi itselleen mitään.”*

Korvit raakkuivat ja jatkoivat karhun kiusaamista. Aasasta tuntui pahalta, mutta ainakaan karhu ei enää ollut keskittynyt häneen.

Yhtäkkiä ilman läpi kuului terävä vihellys, ja korvit vaihtoivat suuntaa kesken lennon. Ne palasivat katsomon laidalle, josta katselivat raakkuen Aasaa ja karhua. Harmaakarhu pudisteli jälleen päätään ja kiinnitti huomionsa Aasaan.

Ei kai taas, Aasa tuskaili.

Sitten kentän laidasta alkoi kuulua samaa, natisevaa ääntä. Puinen ovi avautui toisen kerran. Tällä kertaa hiekkakentälle

asteli musta pantteri. Sen häntä nyki levottomasti. Pantterin käynti oli täysin äänetöntä, mutta Aasa saattoi kuulla matalan murinan, joka lähti sen kurkusta.

Ei voi olla totta, Aasa ajatteli. Jo toinen sairas eläin!

Ketä sinä kutsut sairaaksi, pantteri äyskähti. Aasa hätkähti. Eläin oli kuullut hänen ajatuksensa.

Ajatuksesi ovat täysin levällään, pantteri jatkoi. *Kuurokin eläin kuulisi ne. Et sulkenut väylää, kun yritit tavoittaa karhua.*

Harmaakarhu oli mennyt hetkeksi tolaltaan pantterin ilmestymisen vuoksi. Se yritti kenties miettiä, kumpi oli sille suurempi vihollinen.

”*Mikä tätä karhua vaivaa?*” Aasa kysyi ja piti katseensa koko ajan kontiossa. Eläin saattaisi hyökätä uudestaan milloin tahansa.

Jokin on tuhonnut sen tietoisuuden. Olen nähnyt samanlaisia tapauksia täällä.

Karhu karjaisi ja lähti hyökkäykseen. Se oli valinnut Aasan kohteekseen.

”*Auta minua*”, Aasa pyysi pantterilta. Hän jännitti lihaksensa ja valmistautui väistämään. Pakoon juokseminen olisi täysin turhaa.

Enpä taida, pantteri vastasi. *Minusta ei ole paljoa vastusta tuollaiselle pedolle.*

Aasa hyppäsi, mutta karhu aavisti hänen liikkeensä ja vaihtoi suuntaa. Suuret kynnet iskivät Aasan kylkeen, ja kipu lävisti hänet kuin seiväs. Verta nousi suuhun. Aasa kaatui maahan ja huohotti. Hän tunsu kylkensä vuotavan, kenties luitakin oli mennyt poikki. Karhun kypälän isku voisi olla tappava. Aasa oli kuullut, että väkevä karhu saattoi tappaa itseään kookkaaman hirven yhdellä ainoalla iskulla.

Karhu astui hänen yläpuolelleen ja avasi kitansa. Pitkät kynnet painuivat hiekkaan.

Aasa keskitti kaiken tahtonsa ja voimansa pantteriin.

”Käsken sinua auttamaan minua. Nyt heti!”

Sanat sivalsivat pantteria. Ne olivat käsky, jota ei voinut väistää. Se hypähti ilmaan ja paljasti hampaansa. Sitten pantteri loikkasi sähisten karhun kimppuun. Kissaeläin ponnisti kevyesti suuren kontion päälle. Karhu urahti ja käänteli päätänsä. Se ravisteli itseään yrittääkseen pudottaa kissaeläimen niskastaan. Mutta pantterin ote oli tukeva, eikä se päästänyt irti.

Aasa huohotti raskaasti ja ryömi kauemmas eläimistä. Hän yritti löytää suojaa areenalta, mutta pakopaikkaa ei ollut. Hän käänsi katseensa takaisin kamppailuun. Häntä pelotti taistelun lopputulos, mutta hän ei voinut katsoa muuallekaan.

Pantteri karjaisi ja loikkasi maahan. Karhu murisi ja kääntyi kissaeläintä kohti. Se ärjyi niin kovaa, että Aasa tunsu värinän sydänelässään. Pantteri ei kuitenkaan paennut, vaan hyökkäsi uudestaan karhua kohti. Pantteri oli suurelle karhulle liian nopea vastus, ja se joutui peruuttamaan muutaman askeleen.

Aasa halusi kutsua pantterin pois. Silti hän ei tehnyt niin. Hän ei halunnut eläinten taistelevan, mutta hän ei myöskään halunnut kuolla. Oli ehkä väärin alistaa pantteri Aasan tahtoon niin julmalla tavalla, mutta hän oli tehnyt sen pakon edessä.

Aasa painoi käden kyljelleen. Verta pulppusi ulos aivan liian paljon, ja se värjäsi hiekan punaiseksi. Heikotti.

Yhtäkkiä jostain ylhäältä lensi pitkä ja jykevä nuoli, joka lävisti karhun rintakehän. Eläin korahti kevyesti ja kaatui maahan. Kentän pintaan iskeytyvän suuren eläimen aiheuttama tärähdys oli viimeinen asia, jonka Aasa tunsu ennen kuin menetti tajuntansa.

2

Mortonin alue oli peittynyt sankkaan sumuun, joka ei hälvennytt koskaan. Tommo tunsi likaisen kosteuden turkissaan ja nyrpisti sille kuonoaan. Karakali oli nälkäinen ja väsynyt, mutta Tommo työnsi tuntemukset syrjään. Hän keskittyi ainoastaan askeltamaan Jarekin huskyhahmon perässä.

Sumussa oli se hyvä puoli, että se peitti heidän kulkunsa ulkopoulisilta. Toisaalta Tommo oli levoton sen suhteen, mitä muuta sumu piilotti. Hekään eivät näkisi mahdollista vaaraa kovin aikaisin.

Hedda laskeutui Tommon selkään ja räpytteli siipiään hetken.

”En uskalla lentää kovin korkealle, etten kadota teitä. Meidän on parasta kulkea lähekkäin”, Hedda sanoi. ”Sopiiko, jos matkustan selässäsi hetken?”

”Minä en ole mikään ratsu”, Tommo murahti. Karakali luimisti korviaan. Hän oli ärtynyt. Mutta Hedda ei lähtenyt pois, eikä Tommo ajanut häntä. Eihän yksi pieni varpunen paljoa painanut, tuskin Tommo edes huomasi lintua karvoisnaan. Häntä ärsyttivät aivan muut asiat.

Sitten Tommo törmäsi Jarekiin, joka oli yllättäen pysähtynyt. Tommo ähkäisi, mutta vaiken nopeasti. Jarekin korvat osoittivat terävästi eteenpäin ja katse oli valpas.

”Mitä siellä on?” Tommo kuiskasi.

”Etkö haista sitä?” Jarek vastasi. ”Minä haistoin sen jo aikoja sitten.”

Tommo käänsi kuononsa Jarekin katseen suuntaan ja nuuhki ilmaa. Kesti hetken ennen kuin hän havaitsi haju jäljen. Se oli vahva kuin kollikissan virtsa. Minkä ihmeen olennon he haistivat? Karakalin niskakarvat nousivat pystyyn. Tämä kulkija ei taatusti olisi heidän ystävänsä.

”Mikä se on?” Tommo kuiskasi uudestaan.

”En tiedä”, Jarek vastasi. ”Haju on uhkaava, ja minulla on vaikeita muistijälkiä, että olen haistanut tämän joskus pentuna... Valkoisilla rannoilla. Tai niiden takana, metsässä.”

Jarek kääntyi katsomaan Tommoa ja Heddaa.

”Oletteko koskaan käyneet pohjoisessa?”

”En niin kaukana”, Tommo pudisti päätään.

Jarekin koirankasvoille nousi virne.

”Valkoiset rannat ovat ihmeelliset. Täydellisen pehmeää, kirkkaanvalkoista hiekkaa silmäkantamattomiin. Jykeviä, auringossa hehkuvia valkoisia kiviä ja paaseja. Retket valkoisille rannoille ovat lapsuuteni parhaita muistoja. Kesäisin pakkasimme veneet täyteen eväitä ja soudimme mantereelle. Saimme leikkiä hiekassa aamusta iltaan. Äiti paistoi kalaa nuotiolla.”

Jarek vaiken hetkeksi. Muut eivät hoputtaneet hänen tarinaansa.

”Yhtenä tällaisena päivänä haistoin oudon hajun. Olin vasta saanut eläimeni enkä ollut vielä edes suorittanut vaellustani. Jääheimossa kaikki vaellukset tehdään talvella, jäiden aikaan. Isoisäni seisoi jääkarhuna rannalla ja tuijotti metsään. Hän

odotti isääni. Kun hän palasi metsästä, he juttelivat hetken hiljaa ja käskivät sitten kaikki veneeseen. Tiesin, että he olivat peloissaan. Se oli viimeinen kerta, kun kävimme rannalla.”

Jarekin äänessä kuului suru.

”Mortonin alue alkaa heti valkoisten rantojen takaa, eikö totta?” Hedda kysyi. ”Muistan Norrapurran kartan hyvin. Heti tiedustelukoulutuksen alussa piti opetella kaikkien heimojen rajat ja mantereen maasto.”

Jarek nyökkäsi.

”Valkoiset rannat kuuluivat jääheimolle, mutta emme koskaan menneet syvemmälle mantereelle. Mortonin linnan saattoi melkein nähdä rannalta. Se suorastaan kipinöi pimeyttä. Kerran...”

Jarekin ääni hiipui.

”Mitä kerran?” Tommo kysyi.

Jarek pudisti päätään kuin ravistaakseen näyn mielestään.

”Kerran hiivimme siskoni kanssa rantaviivaa pitkin linnavuorelle. Mortonin linnahan on vuoren sisällä, ja vuori laskee mereen. Olimme lyöneet vetoa siitä, kumpi uskaltaa mennä lähemmäs linnaa. Kun kosketin vuoren seinämää, tuntui kuin jokin pimeys olisi yrittänyt tarttua minuun. Mutta siskoni... Hän meni sisälle luolaan.”

”Luolaan!” Hedda huudahti. ”Sen takiako sinä johdatat meitä rannikolle päin?”

Jarek nyökkäsi.

”Siskoni sanoi, että luola jatkui pitkälle vuoren sisään. Luulen, että se on käytävä linnaan.”

Jarek painoi kuononsa alas ja haisteli kuivaa maata. Sitten hän nosti päänsä ylös ja haisteli ilmaa.

”Pistävä haju on poissa, jatketaan matkaa. Meidän on kuitenkin oltava tarkkana. Jokin vaanii meitä tässä pimeydessä, aistin sen.”

Tommo käveli Jarekin rinnalla ja sulatteli kuulemaansa. Jarekin itsevarmuudessa oli jotakin todella ärsyttävää mutta samalla luottamusta herättävää. Tommo saattoi hyvin nähdä Jarekin jääheimon johdossa. Usvaheimossa ei ollut ketään yksittäistä heimopäällikköä, sillä asioista päätti vanhinten neuvosto. Niin asiat olivat muissakin heimoissa, mutta jotkin heimot olivat neuvoston lisäksi valinneet itselleen päällikön. Ainakin tuliheimossa oli päällikkö, ja niin taisi olla metsäheimossakin. Ilmeisesti myös jääheimossa oli ollut.

”En tiennyt, että sinulla on sisko”, Tommo tuumasi heidän käveltyään hetken. Kun Jarek ei vastannut, Tommo jatkoi: ”Missä hän on nyt?”

Jarekin niskavillat nousivat pystyyn.

”Hän on poissa”, Jarek vastasi. Ääni kertoi, ettei hän halunnut keskustella asiasta enempää.

3

Ennen tajunnanmenetystä tuntunut viiltävä kipu kyljessä oli poissa, kun Aasa seuraavan kerran avasi silmänsä. Tällä kertaa hän huomasi lepäävänsä sängyllä. Aasa kohottautui kyynärpäidensä varaan. Kylki oli sidottu paksulla, valkoisella sideharsolla. Aasa painoi sidettä varovasti. Kylki oli kosketusarka, mutta hän ei uskonut luita olevan poikki.

Aasa hieraisi silmiään ja yritti totutella ikkunasta loistavaan valoon. Huone oli yllättävän kaunis. Ikkunoissa oli vaaleat verhot, lattialla punertava matto ja yhdellä seinällä puinen kirjoituspöytä sekä lipasto. Pöydällä oli maljakko täynnä valkoisia inkaliljoja.

Aasa nousi istumaan sängyn laidalle ja ähkäisi. Liike sai kyljen sykkimään, mutta kipu oli yllättävän vaimeaa ottaen huomioon, miten vamma oli syntynyt.

Huoneen oveen koputettiin. Aasa ei sanonut mitään, mutta hetken kuluttua ovi työnnettiin auki ja sisään astui ehkä Aasan ikäinen tyttö. Tytöllä oli sininen, pitkähihainen mekko sekä

mustat tossut. Hänen vaaleat hiuksensa oli sidottu paksulle palmikolle. Poskipäitä ja nenää koristivat pisamat.

”Voitteko jo paremmin?” tyttö kysyi ystävällisesti. Aasan huomio kiinnittyi tulijan kantamaan vesiastiaan. ”Herra odottaa teitä aterialle. Voitte peseytyä. Puhtaita vaatteita löytyy lipaston laatikosta.”

Aasa rykäisi. Kurkku oli kuiva.

”Missä minä olen? Ja kuka on herra? Entä kuka sinä itse olet?” Aasa kyseli. Kysymykset ryöppysivät hänen suustaan sarjatulella.

”Olen Selina. Työskentelen herrani palveluksessa, ja nyt tehtäväni on auttaa teitä.”

Selina kaatoi mukiin vettä ja ojensi Aasalle. Hän otti mukin vastaan ja joi. Vesi tuntui ihanalta, kuin Aasa ei olisi juonut viikkokausiin.

”Mitä minulle tapahtui? Miksi se karhu...”

”Teidän ei pitäisi kysellä niin paljon. Herra selittää kaiken aikanaan”, Selina keskeytti. ”Tarvitsetteko apua pukeutumisessa?”

Aasa nousi seisomaan ja otti muutaman kokeilevan askeleen. Kylkeä jomotti, mutta hän pärjäisi.

”Selviän kyllä”, Aasa vastasi.

”Jos tarvitsette jotakin, olkaa hyvä ja soittakaa tuota kelloa”, Selina sanoi ja osoitti oven vieressä olevaa soittokelloa. Selina livahti ulos ja sulki oven perässään.

Aasa käveli pöydän luo ja pesi kasvonsa viileässä vedessä. Hän tunsu heräävänsä vasta nyt. Hän pesi myös kainalonsa ja avasi sitten lipaston laatikon. Siellä oli kolme pitkähihaista mekkoa kauniisti viikattuina. Aasa ei koskaan käyttänyt mekkoja, ne olivat hänen mielestään aivan liian epäkäytännöllisiä esimerkiksi puihin kiipeilyn kannalta. Hänen omia vaatteitaan ei kuitenkaan näkynyt, eikä hän halunnut lähteä ulos huo-

neesta yöpaitasillaan, joten vaihtoehtoja ei ollut. Aasa taiteili itsensä siniseen mekkoon. Se näytti samalta kuin Selinan päällä ollut vaate. Huoneen kivilattia oli kylmä, ja Aasa löysi alemmasta vetolaatikosta itselleen tossut.

Lipaston yläpuolella oli ikkuna, josta näkyi vuorenrintettä sekä kivistä muuria. Linnanmuuri, Aasa tajusi. Hän oli linnassa.

Kun Aasa avasi oven, Selina seisoi ulkopuolella ryhdikkään näköisenä.

”Näytättepä hyvältä. Sininen sopii teille paremmin kuin minulle. Olkaa hyvä ja seuratkaa, näytän teille tien ruokasaliin”, Selina sanoi.

”Ei minua tarvitse teititellä”, Aasa vastasi. ”Olemme varmasti suunnilleen samanikäisiäkin.”

”Herra sanoo, että minun on opittava nöyryyttä”, Selina kuiskasi ja painoi katseensa alas. ”Minun ei pidä ajatella itsestäni enemmän kuin on soveliasta.”

Aasan teki mieli väittää vastaan, mutta jokin Selinan olemuksessa sai hänet pitämään suunsa kiinni. He kävelivät pitkää käytävää eteenpäin, kunnes tulivat portaikkoon. Portaat kuljettivat heidät kerroksen alas. Jykevät kiviseinät oli täytetty maalauksilla, ja Aasa melkein kompastui jäätyään tuijottamaan erästä lintuparvea esittävää maalausta. Se näytti niin aidolta, aivan kuin linnut olisivat olleet oikeita.

”Upea taulu”, Aasa sanoi.

Selina pysähtyi. Hänen kasvoillaan kävi haikea hymy.

”Linnut ovat upeita. Se tunne, kun ilmavirta tarttuu siipiin ja kohottaa korkealle. Silloin vatsanpohjassa kutittaa”, Selina naurahti, mutta vakavoitui sitten ja laski katseensa. ”Anteeksi. Minun ei pitäisi puhua tällaisia joutavanpäiväisiä.”

”Eihän siinä ole mitään anteeksi pyydyttävää”, Aasa ihmetteli. ”Eikä eläinrakkaus ole joutavanpäiväistä.”

Selina puristi huulensa tiukaksi viivaksi.

”Olen jättänyt sen elämän taakseni. Tulkaahan, herra odottaa.”

He kävelivät suuren salin poikki ja tulivat kaksoisoville, jotka Selina työnsi tottuneesti auki. Ovien takaa paljastui komea ruokailusali. Sali oli ainakin kolme kertaa niin suuri kuin Aasan kotitalo usvaheimon kylässä oli ollut. Salin keskellä oli mahonkinen ruokailupöytä, jonka päälle oli katettu kullalla koristeltuja astioita ja hopeisia aterimia, kuin he olisivat olleet kuninkaan linnassa. Aasa silmäili pöytää ja mietti, että sen ääreen mahtuisi ainakin parikymmentä ruokailijaa. Aasa pidatti hengitystään tutkiessaan kattauksen kauniita yksityiskohtia. Pöydällä oli maljakoita täynnä keltaisia ruusuja ja purppuranpunaisia inkaliljoja. Tila oli viehättävä ja juhlava. Muutenkin koko linna vaikutti hehkeältä ja valoisalta.

”Jätän teidät nyt tänne. Herra saapuu pian”, Selina sanoi ja niiasi nopeasti. Hän poistui salista ja sulki ovet perässään.

Aasa laski sormensa pöydän reunalle ja tunnusteli kiillotetun puun pintaa. Pöytä hehkui kristallikruunun valossa kauniin punaruskeana. Aasa siirsi katseensa hopeisiin kupuihin, joiden alla mitä ilmeisimmin oli ruokaa. Vatsassa korahti; hänellä oli nälkä.

Samassa salin sivuovi avautui. Aasan sydän alkoi takoa lujempaa, eikä hän uskaltanut nostaa katsettaan ruokatarjottimista. Silmäkulmastaan hän havaitsi tulijan asettuvan pitkän pöydän päähän. Aasa puhalsi keuhkonsa tyhjiksi ja nosti hitaasti kasvonsa.

”Hyvää päivää, arvoisa vieraani.”

Aasa räpäytti silmiään. Pöydän päässä seiso i komea mies, joka ei näyttänyt päivääkään yli kolmikymppiseltä. Hän oli pukeutunut siististi leikattuun siniseen takkiin, joka oli napitettu keskeltä kiinni kuparinvärisillä, pyöreillä napeilla.

Hänellä oli vaaleat, suorat housut sekä tummat varsikengät. Miehen kasvot olivat hymyssä ja leukaa kehysti lyhyt parransänki. Ruskeat silmät tarkkailivat Aasaa herkeämättä.

”Ole hyvä ja istu alas. Sinulla täytyy olla huutava nälkä.”

Aasa nielaisi hermostuneesti. Hänen oli vaikea uskoa näkemäänsä, sillä se ei lainkaan vastannut kuvitelmia, joita hänellä pahamaineisesta velhosta oli.

”Kuka sinä olet?” Aasa kysyi.

Mies naurahti kepeästi.

”Ymmärrän yllätyksesi, sillä olet varmasti kuullut minusta paljon asioita, jotka huomaat nyt paikkaansa pitämättömiksi. Olet ehkä kuullut, että olen kumaraselkäinen vanha kääkkä tai syylänenäinen hirviö. Että juon eläinten verta ja asun pimeässä luolassa. Kenties olet kuullut sanottavan, että olen pahuuden ruumiillistuma. Nyt voit itse todeta, että nämä lastensadut eivät pidä paikkaansa. Minulla on ilo toivottaa sinut terve-tulleeksi linnaani. Minä olen tämän linnan herra ja nimeni on Morton.”

”SINUN ON KORKEA AIKA SAADA TIETÄÄ, KUKA TEIDÄN KUNNIOITETTU ESIÄITINNE TODELLISUUDESSA OLIKAAN.”

Tommo, Hedda ja Jarek ovat selvinneet ehjin nahoin vapautusretkestä Ismarin leiriin, mutta kaaoksen keskellä Aasa päätyi vangiksi pahamaineisen velhon Mortonin luo. Kolmikko lähtee pelottavalle matkalle pelastamaan ystäväänsä. Samaan aikaan Aasa tutustuu Mortonin linnaan – ja sen isäntään. Saadessaan karismaattiselta Mortonilta uutta tietoa esiäiti Zelenestä Aasa joutuu miettimään, onko kaikki se, mihin animaagit ovat uskoneet, sittenkin valhetta.

Huippujännittävän fantasiasarjan kolmannessa osassa totuudet punnitaan ja uskollisuus joutuu koetukselle, kun Morton haastaa Aasan ja animaagit äärimmäisellä tavalla.

www.tammi.fi

L84.2

ISBN 978-952-04-6736-4

Kannen kuva: Pasi Leinonen